FOTBALUL ÎN ETAPA AUTONOMIEI FINANCIARE

PE LÎNGĂ VIRTUȚILE IDEII E NEVOIE ȘI DE ANGAJARE

Fotbalul nostru a obținut prerogativul autonomiei financiare. Ceva cum nu se poate mai firesc, deși recunoașterea a venit cam anevoie. Acum începem să uităm lunga confruntare de opinii care a premers evenimentul, oportune devenind numai reflecțiile asupra implicațiilor faptului împlinit. Deci, federația și cluburile vor avea o altă condiție. O nouă condiție, cu tradiție în lumea fotbalului mondial, bazată nu pe ideea năstrușnică a cuiva, nu pe mimarea vreunui model impropriu sau pe jocuri de conjunctură, ci construită pe principii omologate de timp și de rezultate. AUTONOMIA FINANCIARĂ, așa cum scriam și cu alte ocazii, REPREZINTĂ UN MOD DE EXISTENȚĂ A FOTBALULUI, superior, după opinia noastră, celui pe care vine să-l înlocuiască, conceput pe ideea subvențiilor cronice.

Justificarea superiorității ar putea fi susținută cu numeroase argumente. Ne vom limita la sublinierea faptului că EA OFERĂ ȘI SOLICITĂ O RESPONSABILITATE MULT AMPLIFICATĂ DIN PARTEA TUTUROR CELOR IMPLICAȚI DIRECT SAU INDIRECT ÎN ACTIVITATEA FOTBALISTICĂ. Și cum există dovezi la tot pasul despre efectul fertil al nervului responsabilității maxime în orice domeniu inclus sub suveranitatea sa, și cum există atîtea fapte puternic probatoare care atestă că mediocritatea fotbalului nostru s-a datorat, în principal, unei atrofieri progresive a conștiinței responsabile, se poate aștepta drept efect al noii structuri o eliberare de energii pînă acum blocate prin neutilizare.

În afara acestui suport de factură generală, ideea de autonomie financiară a fotbalului ar putea fi susținută și cu material ilustrativ concret. Dar intenția acestui articol nu este totuși alta. AFIRMIND POTENȚIALUL REAL AL ACESTEI IDEI, DORIM SĂ AVERTIZĂM ÎMPOTRIVA UNEI EVENTUALE ATITUDINI DE NEANGAJARE. Ar fi posibil să se creadă de către unii că valoarea ideii va fi suficientă pentru obținerea unor expresii concrete optime, că virtuțile ei se vor transfera de la sine în existența federației și a cluburilor. În realitate, drumul de la validarea principiului autonomiei financiare, guvernator de acum înainte, și pînă la instaurarea și consolidarea condiției consecutive lui va fi un traseu marcat de numeroase dificultăți la început.

Momentul în care federația și cluburile ies din regimul de unități continuu subvenționate, cu toate implicațiile faptului, și obțin însemn de majorat organizatoric, ÎNCEPÎND SĂ-ȘI SUPRAVEGHEZE SINGURE EXISTENȚA, SĂ DECIDĂ ȘI SĂ RESIMTĂ DIN PLIN EFECTUL ACȚIUNILOR PROPRII (bune sau precare), MOMENTUL ACESTA SEMNIFICĂ INTRAREA FOTBALULUI ÎNTR-O FAZĂ DE MATURITATE. Nedorind să fim răstălmăciți, vom recunoaște faptul că de acum înainte nu vor începe reflex pentru cluburile noastre vremuri de huzur. Orice intrare în maturitate presupune confruntări aspre, dar și împliniri profunde, generate tocmai de contactul dintre dificultăți și forța angajată să le escaladeze. Începuturile epocii de autonomie financiară vor fi și vor părea anevoioase fiindcă pretind renunțarea la un stereotip, la obișnuințe. Vechea structură era mai comodă, solicita mai puține eforturi, dar nu conținea perspective. Una e să fii întreținut de părinți și cu totul altceva să lupți singur pentru propria-ți existență. Momentul acesta este cardinal și lipsit de netezime, atît pentru indivizi, cît și pentru instituții sau zone de activitate. Dar trebuie atacat bărbătește, conștienți de inevitabilitatea sa înscrisă în ordinea firii.

La recenta ședință a Comitetului federal, care a marcat oficializarea acestei schimbări fundamentale, reprezentanții unor cluburi au resimțit și au manifestat temeri la anunțarea hotărîrii federale de a nu se mai acorda, începînd din anul 1971, subvenții cluburilor pentru susținerea activității competiționale. FORUL CONDUCĂTOR SE OBLIGĂ SĂ AJUTE ÎN VIITOR UNITĂȚILE DE PERFORMANȚĂ NUMAI PENTRU FORTIFICAREA BAZEI LOR MATERIALE ȘI SĂ FINANȚEZE MAI DEPARTE CENTRELE LOR DE COPII ȘI JUNIORI, URMÎND CA ACTIVITATEA PRIMEI ECHIPE SĂ CONTINUE PE BAZA VENITURILOR PROPRII. Sîntem tentați să spunem că atitudinea glacială sau critică a unor conducători de cluburi n-ar trebui taxată drept surprinzătoare. Ea are niște determinări omenești, dacă ne gîndim că responsabilii din cluburi au căpătat anumite stereotipuri, inerții, în urma unei îndelungate practici contrarii. Cînd atîția ani de zile cei vizați au fost determinați să le devină total indiferent numărul spectatorilor, volumul încasărilor și debitul altor surse de venituri proprii, cînd ani de zile ei s-au specializat numai în compunerea de adrese prin care cereau bani Bucureștiului, ni se pare de înțeles lipsa lor de entuziasm în dimineața altei etape care neagă ceea ce lor li se părea logic pînă acum, deși nu era.

Această comutare pretinde renunțarea la o serie de automatisme, reconsiderarea unor mecanisme de acțiune și a unor valori ajunse în desuetudine. Aceste reconsiderări nu sînt ușor de realizat, trebuie grăbite și ajutate să se împlinească.

Elementul de subiectivitate nu este singurul care presară obstacole pe traseul dintre acceptarea ideii și expresia ei practică. EXISTĂ NUMEROASE DIFICULTĂȚI OBIECTIVE CE VOR TREBUI ELIMINATE UNA CÎTE UNA PE MĂSURA ÎNAINTĂRII. O echipă de fotbal din prima divizie, o echipă care susține spectacole publice o dată sau bisăptămînal trebuie să-și recupereze singură toate cheltuielile. În caz contrar, va trebui să recunoaștem incapacitatea conducătorilor, a jucătorilor ei, insensibilitatea forurilor locale și a publicului din orașul în care trăiește. Pentru a sista mentalitatea generatoare de indiferență și superficialitate concentrată de mult în cluburi, pentru a înlocui optica de ansamblu a unui oraș în baza căreia la Cluj, Arad, Iași, Bacău, Galați, Brașov, Pitești sau în oricare altă parte, este de neconceput să nu existe o echipă bună, dar fără efort intens și continuu din partea urbei, A VENIT VREMEA CA DESTINUL UNUI CLUB SĂ FIE ÎNCREDINȚAT CELOR PE CARE ÎI REPREZINTĂ.

Tăria sau slăbiciunile unei echipe din Timișoara sau de oriunde altundeva exprimă, în fond, dimensiunea efortului, priceperii și pasiunii locale și nicidecum atributele federației de fotbal, cum greșit ne-am obișnuit să interpretăm de la o vreme încoace. TREBUIE REALIZAT ACEST SALT ÎN PLANUL ÎNȚELEGERII ȘI INSTAURAREA AUTONOMIEI FINANCIARE TREBUIE TOCMAI SĂ PRODUCĂ DETENTA NECESARĂ.

Pe de altă parte, o federație angajată să crediteze cu mijloace financiare activitatea unor cluburi minate de neputință intrinsecă, și încurajînd doar un interes local exterior, verbal, este și va rămîne un for lipsit de luciditate, incapabil să onoreze adevăratele sale îndatoriri față de viitorul fotbalului. NUMAI O FEDERAȚIE HOTĂRÎTĂ SĂ-ȘI INVESTEASCĂ CEA MAI MARE PARTE A RESURSELOR SALE PENTRU DEZVOLTAREA BAZEI MATERIALE NAȚIONALE ȘI PENTRU PREGĂTIREA VIITOARELOR CONTINGENTE DE FOTBALIȘTI POATE FI APRECIATĂ PENTRU ARTA DE A CONDUCE. Birourile federale din trecut au repetat cu o consecvență împinsă la absurd eroarea de a-și epuiza resursele nutrind doar un pumn de cluburi. Vinovate de o neputință greu de scuturat pînă și azi ni se par nu cluburile, ci federația care a dus în trecut această politică falsă, modelînd și fixînd habitudini falimentare.

Pornind de la premisa că toți cei ce au contingență cu activitatea fotbalistică, precum și milioanele de spectatori și telespectatori anonimi, puternic legați afectiv de existența fotbalului nostru, sînt interesați de implicațiile unui moment de răscruce, ZIARUL SPORTUL INAUGUREAZĂ O RUBRICĂ SĂPTĂMÎNALĂ MENITĂ SĂ URMĂREASCĂ MERSUL PROCESULUI DE AUTONOMIZARE FINANCIARĂ. O rubrică în care să fie expuse cu sinceritate temerile, dificultățile, speranțele, realizările, eventualele retrageri ale unora și înaintarea întregului front. O tribună pe care sperăm să o onoreze frecvent cu puncte de vedere epurate de convenționalisme toți cei cu adevărat angajați în acest proces de maturizare a fotbalului nostru. Un colț de pagină din care să învățăm unii de la alții ce și cum trebuie făcut ca o idee cu virtuți remarcabile să devină substanța vitală a federației și cluburilor noastre. Vom arăta un interes mereu reînnoit și așteptăm puncte de vedere contradictorii, recomandate de atributele priceperii, seriozității și unei înalte combustii interioare.

Romulus BALABAN

Bacăuanii ne-au dezamăgit: 0–2, pe teren propriu, cu Arsenal

(Urmare din pag. 1)

minge cu adversarii lor. Cînd și-au dat seama că replica modestă a gazdelor le poate oferi posibilitatea de a obține mai mult decît un scor alb, au forțat în atac, fructificînd prompt două din puținele situații favorabile avute la poarta lui Ghiță.

Dar dacă londonezilor — ținînd seama de scopul urmărit — nu le putem aduce reproșuri pentru maniera de joc mai puțin spectaculoasă la prima lor apariție în fața publicului românesc, în cazul echipei din Bacău trebuie să ne arătăm nemulțumirea. Deși, cum am subliniat într-un articol precedent, băcăuanii au dreptul de a invoca, în favoarea lor, condițiile dificile în care au abordat acest important meci cu Arsenal (îndeosebi absența din teren a lui Dembrovschi și Băluță resimțindu-se neînchipuit de mult), ei pot cu greu găsi scuze plauzibile — între altele — pentru nenumăratele pase date la adversari sau trimise complet fără adresă, pentru lipsa lor de decizie și încetineală în acțiuni, ca și pentru faptul că 90 de minute n-au tras nici un șut mai ca lumea pe spațiul porții adverse.

De altfel, din cauză că atît gazdele, cît și oaspeții s-au rezumat mai mult la o măcinare a forțelor la mijlocul terenului, creînd destul de puține faze interesante la ambele porți, misiunea noastră de a face un film al meciului devine foarte ușoară.

Din repriza întîi am reținut intervenția inspirată a lui Ghiță (min. 33), care a rezolvat în favoarea sa un duel direct, pentru minge, cu George, reluarea imprecisă, cu capul, de către Ene Daniel a unei centrări (min. 35), ca și plonjonul spectaculos a lui Radford (min. 38), care a trimis mingea (tot în urma unei centrări) fulgerător pe lîngă bara laterală a porții băcăuanilor.

Din însemnările făcute după pauză sînt de menționat, în principal, cele legate de înscrierea golurilor. **Deschiderea scorului s-a produs în min. 58 cînd SAMMELS a reluat în plasă mingea revenită din bară la un șut extrem de puternic a lui Radford. Golul al doilea a căzut în min. 81, cînd RADFORD a reluat o centrare excelentă a lui George.** În rest, mai putem menționa centrarea lui David din min. 54, care a necesitat intervenția spectaculoasă a portarului Wilson, schimbul reușit de pase dintre Sănăuceanu și Ene Daniel (min. 59), încheiat cu un șut puternic al acestuia din urmă puțin pe lîngă poartă și reluarea cu capul, din plonjon, de către Sănăuceanu (min. 75) a unei mingi centrate de Duțan, precum și intervenția aplaudată a lui Ghiță la un șut de aproape al lui Marinello (min. 83).

Brigada de arbitri din Ungaria avîndu-l la centru pe Gyula Emsberger și la linie pe Șandor Kaposi și Janos Piroczki a condus competent și autoritar următoarele formații:

DINAMO: Ghiță-Comănescu, Nedelcu, Velicu, Kiss, Vătafu, Duțan, Neumayer, Pană, Ene Daniel, David (min. 55—Sănăuceanu).

ARSENAL: Wilson-Storey, McLintock, Simpson, McNab, Kelly, Marinello, Sammels, Radford, Graham, George.

P.S. Trebuie să semnalez practica cu totul condamnabilă (inspirată, se pare, de la craioveni) de a detuna baloane încărcate cu hidrogen, care în afara zgomotului insuportabil pe care-l produc și care poate face mult rău unor persoane mai slabe de inimă, s-a soldat astăzi (n.r. ieri) și cu rănirea (se pare destul de serioasă) a unui spectator, care a trebuit să fie internat de urgență la spital.

C. F.

Fotbal

DERBYUL etapei...

(PETROLUL — RAPID)

UTILIZAREA LUI GROZEA SUB SEMNUL INCERTITUDINII!

9712024 și... la telefon Ploieștiul! Interlocutor: **Nicolae Marinescu**, antrenorul secund al Petrolului!

— Prea multe noutăți nu avem... Singura grijă este aceea legată de eventuala recuperare a lui Grozea, care reclamă recidiva unei întinderi musculare mai vechi. În rest, antrenamente zilnice, iar joi un joc-școală cu formația de tineret-rezerve.

— Să înțelegem de aici că veți începe meciul cu Rapidul fără Grozea?

— Nu vă pot da deocamdată nici un răspuns. Introducerea acestuia în formație depinde exclusiv de avizul medicului.

— Cine va juca pe postul lui, în cazul în care „olimpicul" va rămîne pe banca rezervelor?

— Probabil Sfîrlogea.

— Cum „vedeți" derbyul cu actualul lider?

— Jucăm la cîștig! Situația în clasament nu ne mai permite, cred eu, să mai lăsăm adversarilor puncte pe teren propriu!

PETREANU SAU MAZURACHIS?

După o zi de odihnă, giuleștenii au început marți dimineața pregătirile în vederea meciului de la Ploiești, cu Petrolul. Ieri, antrenorii Marin Bărbulescu și Nicolae Cristescu au ținut o lecție de antrenament cu conținut tactic. Se preconizează, se pare, folosirea „schemei" 4—3—3.

„11"-le utilizat duminică, în etapa inaugurală a returului, va suferi, probabil, o schimbare „impusă", căci n-ar fi exclus ca Năsturescu — eliminat de pe teren în meciul cu Politehnica Iași — să fie suspendat astă-seară de comisia de disciplină. Tricoul cu nr. 7 va fi îmbrăcat, în acest caz, de Petreanu.

În continuarea pregătirilor, feroviarii vor întîlni azi după-amiază, cu începere de la ora 16, într-un meci de verificare pe divizionara B, Metalul București. Este posibil ca „amicalul" de azi să încerce reintegrarea lui Mazurachis în atacul feroviar, socotind că ex-clujeanul a făcut anul trecut, la Ploiești, cel mai bun meci al său la Rapid...

SCHIMBARE DE ANTRENOR LA „U" CLUJ

În urma unei ședințe de analiză, biroul secției de fotbal a clubului Universitatea Cluj a hotărît să renunțe la serviciile actualei conduceri tehnice, încredințînd în mod provizoriu — pînă la definitivarea altor angajamente — sarcinile de pregătire tehnică și tactică a echipei antrenorului Andrei Sepci.

VICTOR MOREA, coresp. principal

BALONUL e ROTUND

PERICOLUL IMITAȚIEI

Există imitație și imitație, una cu un sens creator, de realizare a propriilor posibilități, avînd în față un exemplar plin de virtuți, — și o alta, de copiere a formelor, de maimuțăreală a unor gesturi, veșminte sau pieptănături bizare, fără un raport direct cu valoarea intrinsecă a modelului propus.

A apărut într-o bună zi Sivori cu jambierele lăsate, într-un meci din campionatul italian? În duminica următoare zeci de jucători își exibau pulpele dezgolite pînă la bocanci, jucînd și pasînd tot atît de prost ca și mai înainte, mîndri însă de o asemănare, măcar externă, cu un mare fotbalist!

A sărit de cîteva ori Eusebio, tăind aerul cu brațul drept după fiecare punct înscris în poarta adversarilor săi de pe Wembley? Aceeași săritură a perlei din Mozambic o execută astăzi și perlele noastre, mai puțin veritabile, din diviziile A, B, C, plus campionatul municipal, orășenesc și sătesc. Adică oriunde se joacă fotbal și există televizor.

Coafura lui Best a făcut o groază de adepți înflăcărați în fotbalul nostru, dar afară de onduleurile de pe ceafă și de fotogenicii perciuni nu-i prea văd pe băieți copiind și setea de goluri a irlandezului!

Mai este un obicei, nu știu de unde importat, de a tăbărî pe jucătorul care marchează, a-l trînti la pămînt și a-i administra o serie de sărutări transpirate și numeroase ghionturi de fericire. Asemenea explozii de sentimentalism vulgar mînjesc puțin frumusețea virilă a luptei și nu sînt conforme cu noțiunea de sportivitate față de adversar, de respect față de public și de noi înșine. Este chiar ceva ne-etic în aceste manifestări, pentru că morala sportivă impune o anumită demnitate și reținere în exprimarea sentimentelor unui învingător, — problematic, de altfel, pe parcursul unui meci a cărui soartă se poate schimba complet în următoarele minute; și atunci nu ne expunem singuri ridicolului?

Să imităm, de acord, dar nu numai exploziile juvenile ale lui Eusebio, indecența lui Sivori față de regulile scrise privind echipamentul jucătorului de fotbal, sau cîrlionții făcuți cu bigudiuri ai lui George Best. Putem imita și toate aceste lucruri nesemnificative și foarte personale ale unor celebrități, deși vechii romani spuneau că „ceea ce este permis zeilor..." Dar, în sfîrșit! Să imităm mai bine modul de a munci al acestor sportivi, rigoarea antrenamentelor lor, capacitatea lor de dăruire pentru sportul iubit, să imităm sacrificiile lor de viață personală fără de care n-ar fi reușit să ajungă, cu tot talentul înnăscut, printre cei mai mari fotbaliști ai țării și epocii lor!

Aflu în ultimul timp că în Italia se inițiază o acțiune oficială privind obligativitatea ținutei jucătorilor de fotbal. Ca primă indicație: tunsul obligatoriu. Cred că asemenea măsuri nu sînt prea bine alese. În atari situații ar fi de dorit ca sportivul să fie convins, nu învins...

Cît despre lățoasele plete care invadează din ce în ce mai mult arenele de sport ale globului... Cel puțin fotbalul ar trebui cruțat de acest trist spectacol! Să-l lăsăm muzicii ușoare! Și numeroaselor grupuri de hippy londonezi. Sau celor de peste Ocean, care propovăduiesc, în catacombele lor, murdăria corporală, reîntoarcerea la preistorie și primitivitate, la o sălbăticie „elevată" prin consumul marijuanei, prin beția simțurilor și prin hipnoză, ca să ajungă la ultimul act al demenței umane: crima.

Plete s-au mai purtat, dar nu le-am zărit niciodată pe terenurile de sport. Iar astăzi, mai ales — și asta trebuie spus tinerilor noștri de pe gazon, fără să-i sancționăm sau să ne dăm aere de pedagogi nesuferiți — spectatorii repudiază acest dezmăț capilar, poate și pentru că el reprezintă o modă și un simbol al acelei părți bolnave și dezorientate din tineretul lumii, care a rupt toate convențiile sociale și a trecut foarte repede de la neglijență vestimentară și păr stufos la religia instinctului, la dezmăț, drog și asasinat.

Oamenii asociază toate aceste noțiuni și aspecte.

Să înțelegem un just sentiment de repulsie unanimă!

Un sportiv român nu poate avea nici o asemănare cu aceste străine modele, care întruchipează, acolo unde au apărut, cel mai ciudat și alarmant proces de dezagregare a tinerei generații...

Petre STEINBACH

LE-A INTRAT PE O URECHE ȘI...

S-a disputat prima etapă a returului. Despre unele aspecte, legate de nivelul tehnic al acestor prime partide, s-a scris în coloanele noastre. Desigur că se mai poate insista asupra lor. Înainte de a face acest lucru, trebuie însă să luăm în discuție unele probleme de ordin disciplinar, care creează premisele pentru realizarea sau nerealizarea obiectivelor de ordin tehnic.

Din păcate, primele observații nu sînt de natură să ne mulțumească. Cu toate chemările Federației române de fotbal la salubritate morală pe terenurile noastre de fotbal. la instaurarea ordinei și a disciplinei, nici cluburile, nici jucătorii, nici antrenorii n-au înțeles să pună umărul în acest sens. Am spune, dînd și exemple, dimpotrivă...

La meciul Rapid — Politehnica Iași, arbitrul a trebuit să elimine doi jucători: pe Lupulescu (Politehnica) și Năsturescu (Rapid). Și, se poate spune, conducătorul partidei a rămas încă dator la capitolul fermității, din moment ce nu a știut să pună capăt gesticulărilor și protestelor jucătorilor.

Poate că vă interesează să știți ce i-a spus Olteanu (F. C. Argeș), după meci, arbitrului Aurel Bentu, unul dintre cei mai apreciați „cavaleri ai fluierului"? Iată ce și-a permis să spună: *„Ce, bre, îți bați joc de munca noastră? Ți-au dat ăștia o valiză de bani?"*. Reprobabila ieșire a jucătorului Olteanu nu trebuie însă să ne surprindă, din moment ce antrenorul său, C. Teașcă, îl și ... stimulează în această direcție. Căci, cum ar putea fi considerate, altfel decît o încurajare, vorbele acestuia adresate lui Olteanu: *„Lasă-l, mă. Îl cunosc eu ce-i poate pielea!"*. De necrezut, dar adevărat: în locul unei puneri la punct a jucătorului vinovat, o primă de încurajare!

Despre abaterea lui Dinu (Dinamo București) am vorbit în numărul de ieri.

Nu pot fi trecute cu vederea nici manifestările spectatorilor. La Tg. Mureș s-a aruncat cu o piatră la marginea terenului. Pe „Giulești", un spectator de la tribună a azvîrlit în teren o sticlă de un kilogram.

Și o observație privind pe arbitri: D. Isăcescu (centru) și Constantin Iofciu (linie) nu s-au prezentat la meciul de tineret-rezerve Rapid — Politehnica Iași.

Nu ne îndoim că F.R.F. va lua măsurile cuvenite. Măsuri cu atît mai necesare, cu cît duminică începe și campionatul diviziilor B și C, de la care se așteaptă nu numai o creștere valorică, ci și promisiunea unei desfășurări cît mai corecte, din toate punctele de vedere.

Jack BERARIU

CUPON DE CONCURS

C.M. FOTBAL

Numele și prenumele: . . . .

Adresa: . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim: din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE)?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPA VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU SPORTUL

BENVENUTI un artist al ringului

8

„În America se face mai de grabă bătaie decît box" — Logart, acest vulpoi bătrîn — „Mijlociul" nr. 1 al Italiei — Truppi nu-i convins și mai suportă un k.o. — Lovea năpraznic Gutierrez

Întîlnirea cu Ruellet a fost și ea destul de grea. Francezul era un boxer îndesat, puternic, obișnuit să înfrunte mari campioni. Nu făcuse niciodată cunoștință cu podeaua. Poate pentru că avea o gardă incomodă și era greu de surprins. Părea o broască țestoasă. Meciul cu el mi-a fost de foarte mare folos. Atunci am învățat să exploatez cu multă promptitudine dezavantajele lui Ruellet, cum să aștept momentul potrivit, cum să evit contrele lui și să nu atac în forcing atunci cînd așeza brațele ca o caracatiță în jurul corpului.

Cincisprezece victorii în cincisprezece meciuri, iată palmaresul lui Nino în anul 1962 care s-a încheiat cu două întîlniri foarte importante: cu americanul Isaac Logart și cu sardinianul Melis. Logart a venit în Italia în momentul în care steaua începuse să-i pălească deși nu s-ar putea spune că nu mai avea săgeți pentru arcul lui. Și-a dat seama și Nino de aceasta atunci cînd a încrucișat mănușile cu el, la „Palazzo" din Roma. Bătrîn vulpoi al ringului, Logart a uzat de toate vicleniile pentru a înfrînge elanul boxerului italian. „Și acest meci a fost plin de învățăminte. Dacă în fața lui Ruellet am descifrat taina unor trucuri ale meseriei, Logart mi-a „destăinuit" secretele boxului american. Mulți se întreabă care este diferența. Nu-i prea ușor de sesizat, dar cred că în esență este vorba despre faptul că în Europa se boxează după litera regulamentului, arbitrii avînd latitudinea să oprească meciul atunci cînd regulile sînt încălcate. În America nu. Acolo se face mai degrabă bătaie decît box. Combatanții își dau pumni cum pot și cît pot, din prima pînă în ultima clipă și asta explică — după părerea mea — faptul că majoritatea întîlnirilor se termină înainte de limită".

Ajungînd la 28 de victorii obținute în serie, Benvenuti își dăduse examenul de maturitate pugilistică. Era, deci, în măsură să atace titlul de campion al Italiei. Întîlnirea pregătitoare s-a disputat la Bologna cu unul dintre candidații la centura categoriei: sardinianul Melis. Doar două reprize i-au trebuit lui Nino ca să-și scoată adversarul din cursă făcîndu-l k.o. A fost fundamentul de pe care avea să atace în sezonul următor titlul deținut de Truppi, un boxer din Brindisi.

Escalada lui Benvenuti spre culmile boxului italian continua fără răgaz. Obstacolele erau trecute cu o ușurință de neînchipuit. Era clar că apăruse un nou „star" al boxului peninsular, un continuator al gloriilor trecute: Turiello, Locatelli, Spoldi, Carnera etc.

Cînd Benvenuti a pășit pe ring în ziua de 1 martie 1963, la Roma, ca să lupte cu Tommaso Truppi pentru titlul italian la categoria mijlocie, nimeni nu avea nici cel mai mic dubiu în ceea ce privește soarta meciului; singura incertitudine plana doar asupra lungimii efective a întîlnirii. Cîte reprize va rezista boxerul din Brindisi pumnilor lui Nino? Aceasta era întrebarea. Unica întrebare...

Și într-adevăr, după două reprize, Truppi se și afla în lumea viselor. La 25 de ani, Benvenuti adăuga titlului de campion național amator, celor două titluri de campion european și celui de campion olimpic, titlul de campion profesionist al Italiei la categoria mijlocie. Ceea ce este mai interesant, acest titlu fusese cucerit de pugilistul triestin mai lesne decît toate celelalte pentru că adversarul său se prezentase la un nivel tehnic net inferior.

Alături de antrenorul Golinelli, străbătînd potecile pădurilor, unde nu o dată Nino și-a completat condiția fizică tăind lemne cu toporul

Singurul neconvins de superioritatea lui Benvenuti a fost chiar Truppi care a insistat atît de mult să i se acorde revanșa încît i s-a dat satisfacție în 1965. Rezultatul? Truppi a rezistat trei reprize mai mult decît în prima întîlnire. Învingător prin k.o. în repriza a V-a, Benvenuti pusese, acum, o serioasă ipotecă pe titlul italian la categoria mijlocie.

Să ne întoarcem în 1963 A fost un an de tranziție. Drumul trasat cu atîta pricepere de Amaduzzi pentru „elevul" său era urmat întocmai, fără nici o abatere, fără nici o reticență, amîndoi fiind convinși că el va duce spre culmile cele mai înalte. În acest an Nino a boxat, din nou, cu dificilul Ruellet, pe care l-a învins, și apoi cu Fiori, un pugilist din Sardinia care n-a putut rezista mai mult de trei reprize.

În toamna anului 1963, Nino a susținut două meciuri de rodaj în vederea unor întîlniri mai importante programate către sfîrșitul anului respectiv. În prima avea să boxeze cu mexicanul Ortega, în octombrie la Roma, în cea de a doua avea ca adversar pe nord-americanul Gutierrez, în luna noiembrie și în fine tot la Roma, în decembrie, primea replica redutabilului pe atunci Teddy Wright.

— Care din cele trei meciuri a fost mai greu? Cel cu Ortega?

— N-aș zice. Mai de grabă cel cu Gutierrez. Da, da. Abia începusem meciul și mi-a dat o lovitură cu dreapta că parcă și acum simt durerea pe care mi-a pricinuit-o. Nu știu de unde a picat. Un pumn neobișnuit care mi-a sosit cu toată viteza și pe neașteptate. Aș spune că nici prea reglementar. Dar, în fine, fapt este că s-a abătut asupra mea ca un proiectil. Lovea năpraznic Gutierrez!

— Nu te-ai gîndit în clipa aceea că ai putea să și pierzi meciul?

— Nu-mi mai amintesc. Știu că am căzut la podea și m-am ridicat destul de greu. În pauza dintre prima și a doua repriză mi-am mai revenit puțin dar nu cît aș fi vrut. Abia în repriza a treia mi-am regăsit complet luciditatea. Atunci mi s-a ivit și mie prilejul să lovesc cu sete. Gutierrez s-a ales din asta cu maxilarul fracturat și medicul a oprit întîlnirea în repriza a VII-a.

— Apropo, Nino: începuseși să cîștigi mai bine?

— Întîlnirea mea cu Ortega a fost prima care s-a bucurat de onoarea de a constitui meciul vedetă al reuniunii. Contractul prevedea să mi se dea un anumit procent din încasări. În meciul cu Gutierrez mi s-a oferit însă o sumă fixă.

— Și a venit meciul cu Teddy Wright...

— Wright a fost unul din boxerii cei mai străluciți, ce mai inteligenți și mai abili din cîți am întîlnit. A avut un singur „cusur": și-a iubit prea mult soția și la îndemnul ei a renunțat să mai apară pe ring. Altfel cred că ajungea departe. Era un pugilist plin de calități. L-am mai întîlnit în Statele Unite. Trecuseră vreo patru ani de cînd îl învinsesem la puncte în reuniunea de la Roma. Acum, nu mai făcea box decît ca divertisment. Trei reprize și gata! A acceptat, totuși, să-mi fie sparring-partener. Nu mai era cel de altă dată. Dar dacă s-ar fi pregătit serios cîtva timp ar fi putut reapare cu succes pe ring. Mai ales la noi în Italia. Ce boxer excelent!...

Cesare TRENTINI

(Va urma)